

قدح نوش

چو تندیس عدالت ، سنگم و سردم و خاموشم
 ز خاطر رفت خیال من ، ز ذهن خلق فراموشم
 قضاوت گر کند فردی ، به روزگار خراب من
 شوم محکوم بدخواهی ، که من پرورده هوشم
 ز سنگ حادثه بشکسته است فرقم ز هرجایی
 چو مست باده عشقم ، ز شوق یار مدهوشم
 غلام همت آنم ، که سر به راه راستی داد
 چو (ناتور) ذوق آزادی کند مست و قدح نوشم

